

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/807 z dnia 13 marca 2019 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla oraz certyfikowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/808 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1210/2003 dotyczące niektórych szczególnych ograniczeń w stosunkach gospodarczych i finansowych z Irakiem 8

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/809 z dnia 13 maja 2019 r. w sprawie mianowania zastępcy członka Komitetu Regionów zaproponowanego przez Królestwo Hiszpanii 10
- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/810 z dnia 13 maja 2019 r. w sprawie mianowania członka Komitetu Regionów zaproponowanego przez Królestwo Szwecji 11
- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/811 z dnia 13 maja 2019 r. w sprawie mianowania członka Komitetu Regionów zaproponowanego przez Republikę Włoską 12
- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/812 z dnia 14 maja 2019 r. dotycząca stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na forum Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC) oraz na posiedzeniu stron Porozumienia w sprawie Międzynarodowego programu ochrony delfinów, i uchylająca decyzję z dnia 12 czerwca 2014 r. dotyczącą stanowiska, jakie ma być przyjęte w imieniu Unii na forum IATTC 13
- ★ Decyzja Rady (UE) 2019/813 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Międzynarodowej Rady Zbożowej w odniesieniu do przedłużenia obowiązywania Konwencji o handlu zbożem z 1995 r. 19

- ★ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2019/814 z dnia 17 maja 2019 r. upoważniająca Włochy do stosowania na określonych obszarach geograficznych obniżonych stawek opodatkowania oleju gazowego oraz gazu płynnego używanych do celów grzewczych zgodnie z art. 19 dyrektywy 2003/96/WE 20

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2019/807

z dnia 13 marca 2019 r.

uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla oraz certyfikowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 26 ust. 2 akapit czwarty,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu rozwiązania problemu pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów („ILUC”) dyrektywa (UE) 2018/2001 zobowiązuje Komisję do przyjęcia aktu delegowanego w celu ustanowienia przepisów określających kryteria w zakresie identyfikowania surowców o wysokim ryzyku ILUC, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla oraz certyfikowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku ILUC. Takim przepisom powinno towarzyszyć sprawozdanie na temat stanu światowej ekspansji produkcji odpowiednich surowców („sprawozdanie na temat ekspansji surowców”), przedłożone Parlamentowi Europejskiemu i Radzie z tą samą datą.
- (2) ILUC może mieć miejsce, gdy grunty wcześniej przeznaczone na produkcję żywności lub paszy przekształca się w grunty wykorzystywane do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy. W takiej sytuacji, popyt na żywność i paszę, który nadal musi zostać zaspokojony, może doprowadzić do rozszerzenia gruntów rolnych na obszary zasobne w pierwiastek węgla, takie jak lasy, tereny podmokłe i torfowiska, powodując dodatkowe emisje gazów cieplarnianych.
- (3) Kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽²⁾ i w dyrektywie (UE) 2018/2001 nie uwzględniają emisji wynikających z ILUC.
- (4) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 ⁽³⁾ nie tylko potwierdzono istnienie emisji wynikających z ILUC, lecz także uznano, mimo niepewności obliczeń, że skala emisji gazów cieplarnianych związana z ILUC może doprowadzić do zniwelowania części lub całości oszczędności emisji gazów cieplarnianych wynikających ze stosowania poszczególnych biopaliw, jak określono w tej dyrektywie, i biopłynów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1513 z dnia 9 września 2015 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 239 z 15.9.2015, s. 1).

W związku z tym wprowadzono ogólny limit ilości tych paliw produkowanych ze zbóż i innych roślin wysokokrobiowych, roślin cukrowych i roślin oleistych oraz innych roślin uprawianych przede wszystkim do celów energetycznych na użytkach rolnych jako uprawy główne, które to paliwa mogą być zaliczane na poczet realizacji celów określonych w dyrektywie 2009/28/WE. Limit ten stanowi maksymalnie 7 % wkładu takich paliw w końcowe zużycie energii w transporcie kolejowym i drogowym w każdym państwie członkowskim.

- (5) Dyrektywa (UE) 2018/2001 utrzymuje ograniczenie dotyczące biopaliw i paliw z biomasy produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych zużywanych w transporcie i wzmacnia je, wprowadzając określone krajowe limity całkowitego wkładu tych paliw w realizację unijnego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na rok 2030. Limity te są określone w formie krajowego udziału tych paliw w końcowym zużyciu energii w transporcie kolejowym i drogowym w 2020 r. w każdym państwie członkowskim, z możliwością ich zwiększenia o jeden punkt procentowy, do maksymalnej wysokości 7 %.
- (6) W dyrektywie (UE) 2018/2001 wzywa się również do ustanowienia specjalnego limitu dla biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych obciążonych wysokim ryzykiem ILUC, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji surowców na tereny zasobne w pierwiastek węgla, w odniesieniu do wysokości ich zużycia w poszczególnych państwach członkowskich w 2019 r. Począwszy od dnia 31 grudnia 2023 r., ich wkład powinien być stopniowo zmniejszany, by najpóźniej w 2030 r. wynieść 0 %.
- (7) ILUC wiąże się z pewnymi zagrożeniami, jednak badania naukowe wykazały, że skala tego zjawiska zależy od szeregu czynników, takich jak rodzaj surowca wykorzystanego do produkcji paliwa odnawialnego, poziom dodatkowego popytu na surowce związany z wykorzystywaniem biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy oraz zakres, w jakim tereny zasobne w pierwiastek węgla są chronione na całym świecie.
- (8) W literaturze naukowej wykazano również, że wpływ pośredniej zmiany użytkowania gruntów na potencjał biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych jest szczególnie widoczny w przypadku upraw roślin oleistych. Paliwa odnawialne wytworzone z takich surowców uznaje się zatem powszechnie za obciążone większym ryzykiem ILUC. Znajduje to odzwierciedlenie w części A załącznika VIII do dyrektywy 2009/28/WE i dyrektywy (UE) 2018/2001. Sprawozdanie na temat ekspansji surowców, odzwierciedlające najnowsze najlepsze dostępne dane naukowe dotyczące ogólnosiwiatowego rozwoju produkcji roślin spożywczych i pastewnych na gruntach zasobnych w pierwiastek węgla, potwierdza, że uprawy te są również w zdecydowanej większości przypadków przyczyną zaobserwowanej na całym świecie ekspansji obszaru produkcji roślin spożywczych i pastewnych na tereny zasobne w pierwiastek węgla.
- (9) W sprawozdaniu na temat ekspansji surowców podkreślono również, że wpływ ekspansji obszaru produkcji roślin oleistych na tereny zasobne w pierwiastek węgla na potencjał biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zależy od kilku czynników. Wśród nich kluczową rolę w określaniu znaczenia takiej ekspansji na potrzeby dyrektywy (UE) 2018/2001 odgrywają: bezwzględna i względna skala ekspansji obszaru produkcji od konkretnego roku odniesienia w porównaniu z całkowitym obszarem produkcji odpowiedniej uprawy, udział tej ekspansji na tereny zasobne w pierwiastek węgla, jak również rodzaj terenu zasobnego w pierwiastek węgla. Należy zatem wziąć pod uwagę zarówno wspomniane czynniki, jak również szczególne czynniki wydajności dla każdej grupy upraw, przy ustalaniu kryteriów służących określeniu obciążonych wysokim ryzykiem ILUC biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla.
- (10) Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe uwagi, w tym wszystkie istotne informacje i badania naukowe, różnice między poszczególnymi surowcami, globalny charakter poszczególnych rynków towarowych oraz sposób, w jaki funkcjonują, związane z tym ryzyko niezamierzonego lub przynoszącego rezultaty odwrotne do zamierzonych efektu przesunięcia lub odwrócenia handlu, względną dostępność kompletnych danych oraz okresowe i częste ich przeglądy, jak również istotne zobowiązania międzynarodowe Unii Europejskiej, uznaje się, że najbardziej odpowiednią, obiektywną i bezstronną metodyką na tym etapie procesu regulacyjnego jest podejście globalne do każdego surowca, nie zaś podejście oparte na podziale na poszczególne państwa. Stanowi to najlepsze możliwe do osiągnięcia podejście regulacyjne, biorąc pod uwagę konkurujące, lecz również uzupełniające się cele niniejszego rozporządzenia. Takie podejście jest dodatkowo zrównoważone możliwością objęcia certyfikacją paliw o niskim ryzyku ILUC.
- (11) Zgodnie z art. 26 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/2001 państwa członkowskie są zobowiązane do stosowania kryteriów określonych w niniejszym rozporządzeniu przy określaniu surowców o wysokim ryzyku ILUC, w odniesieniu do których obserwuje się znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek

węgla. Państwa członkowskie powinny to uczynić na podstawie informacji zawartych w załączniku, który ma zostać zmieniony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Komisja powinna regularnie dokonywać przeglądu sprawozdania na temat ekspansji surowców, aby uwzględniać zmieniające się okoliczności i najnowsze dostępne dane naukowe. W stosownych przypadkach należy dokonać zmian w załączniku.

- (12) W pewnych okolicznościach można unikać wpływu wynikającego z ILUC na potrzeby produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy uznanych ogólnie za obciążone wysokim ryzykiem ILUC, a uprawa danego surowca może nawet okazać się korzystna dla odpowiednich obszarów produkcji. W takich przypadkach konieczne jest ustanowienie kryteriów umożliwiających określenie i certyfikację tych paliw jako biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku ILUC. Certyfikowane biopaliwa, biopłyny lub paliwa z biomasy o niskim ryzyku ILUC należy zwolnić z limitu i obowiązku stopniowego zmniejszania ustanowionych w odniesieniu do produkowanych z roślin spożywczych i pastewnych biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o wysokim ryzyku ILUC, pod warunkiem że spełniają one odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych określone w art. 29 dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (13) Biopaliwa, biopłyny lub paliwa z biomasy należy uznawać za biopaliwa, biopłyny lub paliwa z biomasy o niskim ryzyku ILUC jedynie wówczas, gdy surowce wykorzystywane do ich produkcji są uprawiane w wyniku zastosowania należycie sprawdzalnych środków zwiększających wydajność powyżej wzrostu produkcji, który zostałby zrealizowany przy dotychczasowym scenariuszu postępowania. Ponadto środki te powinny zapewnić zrównoważony charakter surowców w świetle wszystkich wymogów określonych w dyrektywie 2009/28/WE lub dyrektywie (UE) 2018/2001 w odniesieniu do celów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych.
- (14) Dodatkową gwarancję pozytywnych skutków stosowania certyfikacji paliw o niskim ryzyku ILUC stanowiłoby uwzględnianie dodatkowych surowców wykorzystywanych do produkcji paliw o niskim ryzyku ILUC jedynie wówczas, gdy są one wynikiem zastosowania ograniczonej kategorii środków. W szczególności należy uwzględnić jedynie środki, które są atrakcyjne pod względem finansowym z uwagi na fakt, że pozwalają czerpać korzyści z tej certyfikacji, analogicznie do kryteriów dodatkowości finansowej stosowanych w ramach mechanizmu czystego rozwoju protokołu z Kioto.
- (15) Ponadto nie należy stosować kryterium dodatkowości finansowej do dodatkowych surowców uprawianych na gruntach leżących odłogiem lub poważnie zdegradowanych lub przez niezależnych posiadaczy małych gospodarstw. W rzeczywistości oznaczałoby to nieuzasadnione obciążenie administracyjne, biorąc pod uwagę znaczny potencjał poprawy wydajności oraz bariery napotymane przy finansowaniu niezbędnych inwestycji. W związku z tym środki podejmowane na gruntach leżących odłogiem lub poważnie zdegradowanych lub przez niezależnych posiadaczy małych gospodarstw powinny być zwolnione z obowiązku wykazania zgodności z kryteriami dodatkowości finansowej, bez uszczerbku dla wymogu produkcji dodatkowych surowców i spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju. W świetle prac statystycznych przeprowadzonych w kilku analizach, w tym obrazu statystycznego posiadaczy małych gospodarstw przygotowanego przez FAO, gospodarstwa o powierzchni poniżej 2 hektarów należy w tym kontekście uznać za małe.
- (16) Należy wziąć pod uwagę jedynie faktyczny wzrost wydajności w ramach realizowanych lub nowych projektów wynikających z wprowadzenia środków mających na celu osiągnięcie dodatkowych plonów. W związku z tym dla okresu certyfikacji należy przewidzieć rozsądne ramy czasowe i zakres, które umożliwią pełne zamortyzowanie odpowiednich inwestycji oraz stworzenie solidnych procedur monitorowania skuteczności certyfikacji.
- (17) Aby zapewnić sprawny przebieg procesu certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku ILUC, podmioty gospodarcze powinny móc polegać na rzetelnych i wiarygodnych zasadach certyfikacji. Zasady te powinny uwzględniać rolę dobrowolnych systemów krajowych lub międzynarodowych zgodnie z art. 30 przekształconej dyrektywy (UE) 2018/2001, w którym zastrzeżono zasady weryfikacji, za której przeprowadzenie są one odpowiedzialne, w porównaniu z odpowiednimi przepisami określonymi w dyrektywie 2009/28/WE. Do celów certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku ILUC obok krajowych systemów uznanych przez Komisję zgodnie z art. 30 ust. 6 dyrektywy (UE) 2018/2001 można wykorzystywać systemy dobrowolne, podobnie jak ma to miejsce w przypadku celów poświadczania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 29 dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (18) W celu zapewnienia, aby informacje dostarczane przez podmioty gospodarcze były przejrzyste, dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami finansowymi, należy wprowadzić nadrzędne przepisy dotyczące certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, określając odpowiedni standard niezależnego audytu oświadczeń składanych przez podmioty gospodarcze. Tego rodzaju zasady, w tym zasady dotyczące certyfikacji grupowej, mogą zostać dokładniej określone i zharmonizowane w drodze przyjęcia aktów wykonawczych zgodnie z art. 30 ust. 8 dyrektywy (UE) 2018/2001,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się kryteria w odniesieniu do określania surowców o wysokim ryzyku ILUC, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla oraz certyfikowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku ILUC.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „rośliny oleiste” oznaczają rośliny spożywcze i pastewne, takie jak rzepak, palma, soja i słonecznik, które nie są roślinami wysokoskrobiowymi ani roślinami cukrowymi, powszechnie wykorzystywane jako surowce do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy;
- 2) „nieużytki” oznaczają obszary, które przez okres co najmniej 5 lat przed rozpoczęciem uprawy surowców wykorzystywanych do produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy nie były wykorzystywane do uprawy roślin spożywczych ani pastewnych, innych roślin energetycznych ani do produkcji znacznej ilości paszy przeznaczonej do wypasania;
- 3) „grunty leżące odłogiem” oznaczają nieużytki, które były wykorzystywane w przeszłości do uprawy roślin spożywczych i pastewnych, lecz na których zaprzestano uprawy roślin spożywczych i pastewnych ze względu na ograniczenia biofizyczne lub społeczno-ekonomiczne;
- 4) „tereny poważnie zdegradowane” oznaczają grunty zgodnie z definicją w pkt 9 części C załącznika V do dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 5) „środek wynikający z zasady dodatkowości” oznacza każdą poprawę praktyk rolniczych prowadzącą w sposób zrównoważony do wzrostu wydajności plonów z roślin spożywczych i pastewnych na gruntach, na których już uprawia się rośliny spożywcze i pastewne; oraz wszelkie działania, które umożliwiają uprawę roślin spożywczych i pastewnych na nieużytkach, w tym na gruntach leżących odłogiem, do celów produkcji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy;
- 6) „dodatkowy surowiec” oznacza dodatkową ilość roślin spożywczych i pastewnych wyprodukowaną na wyraźnie wyznaczonym obszarze w porównaniu z dynamicznym poziomem bazowym plonów i która jest bezpośrednim skutkiem zastosowania środka wynikającego z zasady dodatkowości;
- 7) „dynamiczny poziom bazowy plonów” oznacza średni plon uzyskany z wyznaczonego obszaru, na którym przyjęto środek wynikający z zasady dodatkowości, obliczony dla okresu trzech lat bezpośrednio poprzedzających rok zastosowania takiego środka, z uwzględnieniem średniego wzrostu wydajności zaobserwowanego w odniesieniu do tego surowca w poprzedniej dekadzie oraz krzywych plonów w całym okresie eksploatacji w przypadku upraw trwałych, z wyłączeniem wahań plonów;
- 8) „tereny zasobne w pierwiastek węgla” oznaczają tereny podmokłe, w tym torfowiska, oraz obszary stałe zalesione w rozumieniu art. 29 ust. 4 lit. a), b) i c) dyrektywy (UE) 2018/2001;
- 9) „posiadacze małych gospodarstw” oznaczają rolników, którzy niezależnie prowadzą działalność rolniczą w gospodarstwie rolnym o powierzchni użytków rolnych mniejszej niż 2 ha, które stanowi ich własność, lub w odniesieniu do którego posiadają prawo własności gruntu lub inny równoważny tytuł dający im kontrolę nad gruntami, a którzy nie są zatrudnieni w przedsiębiorstwie, z wyjątkiem spółdzielni, której są członkami wraz z innymi posiadaczami małych gospodarstw, pod warunkiem że taka spółdzielnia nie jest kontrolowana przez osobę trzecią;
- 10) „uprawy trwałe” oznaczają uprawy niepodlegające płodozmianowi, inne niż trwałe użytki zielone i pastwiska trwałe, które zajmują grunty przez okres co najmniej pięciu lat i dają powtarzające się plony.

Artykuł 3

Kryteria określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których to surowców zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla

Do celów określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których to surowców zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla mają zastosowanie następujące łączne kryteria:

- a) średnia roczna ekspansja obszaru produkcji danego surowca na świecie od 2008 r. przekracza 1 % i dotyczy ponad 100 000 hektarów;

- b) udział takiej ekspansji na tereny zasobne w pierwiastek węgla jest wyższy niż 10 % według następującego wzoru:

$$x_{hcs} = \frac{x_f + 2,6x_p}{PF}$$

gdzie

x_{hcs} = udział ekspansji na tereny zasobne w pierwiastek węgla;

x_f = udział ekspansji na tereny, o których mowa w art. 29 ust. 4 lit. b) i c) dyrektywy (UE) 2018/2001;

x_p = udział ekspansji na tereny, o których mowa w art. 29 ust. 4 lit. a) dyrektywy (UE) 2018/2001, z uwzględnieniem torfowisk;

PF = współczynnik wydajności.

PF musi mieć wartość 1,7 dla kukurydzy, 2,5 dla palmy olejowej, 3,2 dla buraka cukrowego, 2,2 dla trzciny cukrowej i 1 dla wszelkich innych upraw.

Zastosowanie kryteriów, o których mowa w lit. a) i b) powyżej, opiera się na informacjach zawartych w załączniku, poddawanych przeglądowi zgodnie z art. 7.

Artykuł 4

Ogólne kryteria certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów

1. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy mogą być certyfikowane jako paliwa o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, wyłącznie wówczas, gdy spełnione są wszystkie następujące kryteria:
 - a) biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych określone w art. 29 dyrektywy (UE) 2018/2001;
 - b) biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy zostały wyprodukowane z dodatkowych surowców uzyskanych za pomocą środków wynikających z zasady dodatkowości, które spełniają szczególne kryteria określone w art. 5;
 - c) dowody niezbędne do zidentyfikowania dodatkowych surowców i uzasadnienia oświadczeń dotyczących produkcji dodatkowych surowców są należycie gromadzone i szczegółowo dokumentowane przez odpowiednie podmioty gospodarcze.
2. Dowody, o których mowa w ust. 1 lit. c), obejmują co najmniej informacje na temat środków wynikających z zasady dodatkowości wprowadzonych w celu wyprodukowania dodatkowych surowców, wyznaczonych obszarów, na których zastosowano te środki, oraz średniego plonu uzyskanego z gruntu, na którym środki te zastosowano w okresie trzech lat bezpośrednio poprzedzających rok, w którym zastosowano środek wynikający z zasady dodatkowości.

Artykuł 5

Środki wynikające z zasady dodatkowości

1. Biopaliwa, biopłyny i paliwa z biomasy mogą być certyfikowane jako paliwa o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, wyłącznie wówczas, gdy:
 - a) środki wynikające z zasady dodatkowości mające na celu wytworzenie dodatkowego surowca spełniają co najmniej jeden z następujących warunków:
 - (i) stają się finansowo atrakcyjne lub nie stoją w obliczu przeszkód uniemożliwiających ich wdrożenie wyłącznie dlatego, że biopaliwa, biopłyny oraz paliwa z biomasy produkowane z dodatkowych surowców mogą być zaliczane na poczet celów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych określonych w dyrektywie 2009/28/WE lub dyrektywie (UE) 2018/2001;
 - (ii) umożliwiają uprawę roślin spożywczych i pastewnych na gruntach leżących odłogiem lub poważnie zdegradowanych;
 - (iii) są wdrażane przez posiadaczy małych gospodarstw;
 - b) środki wynikające z zasady dodatkowości wprowadza się nie później niż 10 lat przed certyfikacją biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy jako paliw o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów.

Artykuł 6

Wymogi w zakresie audytu i weryfikacji dotyczące certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów

1. Do celów certyfikacji biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów podmioty gospodarcze:
 - a) przedstawiają na poparcie swoich oświadczeń wiarygodne informacje potwierdzające, że wszystkie wymogi określone w art. 4 i 5 zostały należycie spełnione;
 - b) zapewniają odpowiedni standard niezależnego audytu przedłożonych informacji i odpowiedni poziom przejrzystości, odzwierciedlający potrzebę publicznej kontroli podejścia kontrolnego; oraz
 - c) przedstawiają dowody potwierdzające przeprowadzenie audytów.
2. W ramach audytu kontroluje się, czy informacje przedłożone przez podmioty gospodarcze są dokładne, wiarygodne i zabezpieczone przed nadużyciami.
3. Aby wykazać, że partię surowców należy uznać za biopaliwo, biopłyn lub paliwo z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, podmioty gospodarcze stosują system bilansu masy określony w art. 30 ust. 1 dyrektywy (UE) 2018/2001. Dobrowolne systemy mogą być stosowane w celu wykazania zgodności z kryteriami określonymi w art. 4–6 zgodnie z art. 30 dyrektywy (UE) 2018/2001.

Artykuł 7

Monitorowanie i przegląd

Do dnia 30 czerwca 2021 r. Komisja dokonuje przeglądu wszystkich istotnych aspektów sprawozdania w sprawie ekspansji surowców, w szczególności danych na temat ekspansji surowców, a także dowodów w kwestii czynników uzasadniających przepis dotyczący posiadaczy małych gospodarstw w art. 5 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, zmienia niniejsze rozporządzenie. Sprawozdanie to przedkłada się Parlamentowi Europejskiemu i Radzie i staje się ono podstawą stosowania kryteriów określonych w art. 3.

Następnie Komisja dokonuje przeglądu danych zawartych w sprawozdaniu w świetle zmieniających się okoliczności i najnowszych dostępnych dowodów naukowych.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 marca 2019 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

	Średnia roczna ekspansja obszaru produkcji od 2008 r. (kha)	Średnia roczna ekspansja obszaru produkcji od 2008 r. (%)	Udział takiej ekspansji na tereny, o których mowa w art. 29 ust. 4 lit. b) i c) dyrektywy (UE) 2018/2001	Udział takiej ekspansji na tereny, o których mowa w art. 29 ust. 4 lit. a) dyrektywy (UE) 2018/2001
Zboża				
Pszenica	– 263,4	– 0,1 %	1 %	—
Kukurydza	4 027,5	2,3 %	4 %	—
Rośliny cukrowe				
Trzcina cukrowa	299,8	1,2 %	5 %	—
Burak cukrowy	39,1	0,9 %	0,1 %	—
Rośliny oleiste				
Rzepak	301,9	1,0 %	1 %	—
Palma olejowa	702,5	4,0 %	45 %	23 %
Soja	3 183,5	3,0 %	8 %	—
Słonecznik	127,3	0,5 %	1 %	—

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/808**z dnia 20 maja 2019 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1210/2003 dotyczące niektórych szczególnych ograniczeń w stosunkach gospodarczych i finansowych z Irakiem**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1210/2003 z dnia 7 lipca 2003 r. dotyczące niektórych szczególnych ograniczeń w stosunkach gospodarczych i finansowych z Irakiem oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2465/96 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1210/2003 zawiera wykaz instytucji publicznych, korporacji i agend oraz osób fizycznych i prawnych, podmiotów byłego rządu Iraku objętych zamrożeniem funduszy i zasobów gospodarczych znajdujących się poza Irakiem w dniu 22 maja 2003 r. zgodnie z tym rozporządzeniem.
- (2) W dniu 14 maja 2019 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych podjął decyzję o wykreśleniu czterech wpisów z wykazu osób lub podmiotów, względem których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 1210/2003,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1210/2003 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2019 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 8.7.2003, s. 6.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku III do rozporządzenia Rady (WE) nr 1210/2003 skreśla się pozycje w brzmieniu:

- „25. DIRECTORATE-GENERAL OF BAGHDAD ELECTRICITY DISTRIBUTION. Adres: P.O. Box 24042, Al-Jumhuriya Street, Building 66, Baghdad, Iraq.”;
 - „54. IDRISI CENTRE FOR ENGINEERING CONSULTANCY (ICEC). Adres: Museum Square, Karkh, P.O. Box 14077, Baghdad, Iraq.”;
 - „90. NATIONAL CENTRE FOR ENGINEERING AND ARCHITECTURAL CONSULTANCY. Adres: Rashid Street, P.O. Box 11 387, Baghdad, Iraq.”;
 - „135. STATE ENTERPRISE FOR FERTILISER INDUSTRIES. Adres: P.O. Box 74, Basrah, Iraq.”.
-

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2019/809

z dnia 13 maja 2019 r.

w sprawie mianowania zastępcy członka Komitetu Regionów zaproponowanego przez Królestwo Hiszpanii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając propozycję rządu Hiszpanii,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 26 stycznia 2015 r., 5 lutego 2015 r. i 23 czerwca 2015 r. Rada przyjęła decyzje (UE) 2015/116 ⁽¹⁾, (UE) 2015/190 ⁽²⁾ i (UE) 2015/994 ⁽³⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. W dniu 18 lipca 2016 r. decyzją Rady (UE) 2016/1203 ⁽⁴⁾ stanowisko zastępcy członka w miejsce Rogera ALBINYANY i SAIGÍ zajął Amadeu ALTAFAJ i TARDIO. W dniu 8 października 2018 r. decyzją Rady (UE) 2018/1502 ⁽⁵⁾ stanowisko zastępcy członka w miejsce Amadeu ALTAFAJA i TARDIO zajęła Natàlia MAS GUIX.
- (2) Jedno stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z upływem kadencji Natàlii MAS GUIX,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów do końca bieżącej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2020 r., zostaje niniejszym mianowana następująca osoba:

— Mireia BORRELL PORTA, *Directora General de Relaciones Exteriores, Generalitat de Catalunya*.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 maja 2019 r.

W imieniu Rady

F. MOGHERINI

Przewodnicząca

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/116 z dnia 26 stycznia 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 20 z 27.1.2015, s. 42).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/190 z dnia 5 lutego 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 31 z 7.2.2015, s. 25).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/994 z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 159 z 25.6.2015, s. 70).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/1203 z dnia 18 lipca 2016 r. w sprawie mianowania jednego członka i jednego zastępcy członka Komitetu Regionów zaproponowanych przez Królestwo Hiszpanii (Dz.U. L 198 z 23.7.2016, s. 44).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE) 2018/1502 z dnia 8 października 2018 r. w sprawie mianowania członka i zastępcy członka Komitetu Regionów zaproponowanych przez Królestwo Hiszpanii (Dz.U. L 254 z 10.10.2018, s. 7).

DECYZJA RADY (UE) 2019/810**z dnia 13 maja 2019 r.****w sprawie mianowania członka Komitetu Regionów zaproponowanego przez Królestwo Szwecji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając propozycję rządu Szwecji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 26 stycznia 2015 r., 5 lutego 2015 r. i 23 czerwca 2015 r. Rada przyjęła decyzje (UE) 2015/116 ⁽¹⁾, (UE) 2015/190 ⁽²⁾ i (UE) 2015/994 ⁽³⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. W dniu 20 lipca 2015 r. decyzją Rady (UE) 2015/1203 ⁽⁴⁾ stanowisko członka w miejsce Monalisy NORMANN zajął Joakim LARSSON. W dniu 30 listopada 2017 r. decyzją Rady (UE) 2017/2237 ⁽⁵⁾ stanowisko członka w miejsce Joakima LARSSONA zajęła Agneta GRANSTRÖM.
- (2) Jedno stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z upływem kadencji Agnety GRANSTRÖM,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na stanowisko członka Komitetu Regionów do końca bieżącej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2020 r., zostaje niniejszym mianowana następująca osoba:

— Märta STENEVI, *Malmö kommun*.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 maja 2019 r.

W imieniu Rady

F. MOGHERINI

Przewodnicząca

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/116 z dnia 26 stycznia 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 20 z 27.1.2015, s. 42).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/190 z dnia 5 lutego 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 31 z 7.2.2015, s. 25).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/994 z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 159 z 25.6.2015, s. 70).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/1203 z dnia 20 lipca 2015 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów trzech członków i sześciu zastępców członków ze Szwecji (Dz.U. L 195 z 23.7.2015, s. 44).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE) 2017/2237 z dnia 30 listopada 2017 r. w sprawie mianowania dwóch członków Komitetu Regionów zaproponowanych przez Królestwo Szwecji (Dz.U. L 320 z 6.12.2017, s. 10).

DECYZJA RADY (UE) 2019/811**z dnia 13 maja 2019 r.****w sprawie mianowania członka Komitetu Regionów zaproponowanego przez Republikę Włoską**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając propozycję rządu Włoch,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 26 stycznia 2015 r., 5 lutego 2015 r. i 23 czerwca 2015 r. Rada przyjęła decyzje (UE) 2015/116 ⁽¹⁾, (UE) 2015/190 ⁽²⁾ i (UE) 2015/994 ⁽³⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. W dniu 16 października 2018 r. decyzją Rady (UE) 2018/1574 ⁽⁴⁾ stanowisko członka w miejsce Luciana D'ALFONSA zajął Giovanni LOLLI.
- (2) Jedno stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z upływem kadencji Giovanniego LOLLEGO,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na stanowisko członka Komitetu Regionów do końca bieżącej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2020 r., zostaje niniejszym mianowana następująca osoba:

— Marco MARSILIO, *Presidente della Regione Abruzzo*.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 maja 2019 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodnicząca

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/116 z dnia 26 stycznia 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 20 z 27.1.2015, s. 42).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/190 z dnia 5 lutego 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 31 z 7.2.2015, s. 25).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/994 z dnia 23 czerwca 2015 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2020 r. (Dz.U. L 159 z 25.6.2015, s. 70).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2018/1574 z dnia 16 października 2018 r. w sprawie mianowania członka Komitetu Regionów zaproponowanego przez Republikę Włoską (Dz.U. L 262 z 19.10.2018, s. 60).

DECYZJA RADY (UE) 2019/812**w dnia 14 maja 2019 r.**

dotycząca stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na forum Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC) oraz na posiedzeniu stron Porozumienia w sprawie Międzynarodowego programu ochrony delfinów, i uchylająca decyzję z dnia 12 czerwca 2014 r. dotyczącą stanowiska, jakie ma być przyjęte w imieniu Unii na forum IATTC

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją Rady 2006/539/WE ⁽¹⁾ Unia zawarła Konwencję na rzecz wzmocnienia Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego ustanowionej Konwencją pomiędzy Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Republiką Kostaryki z 1949 r. (zwanej dalej „konwencją z Antigui”) ⁽²⁾, na mocy której ustanowiono Międzyamerykańską Komisję ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC).
- (2) IATTC jest odpowiedzialna za zarządzanie zasobami rybnymi i ich ochronę w obszarze objętym konwencją z Antigui. IATTC przyjmuje środki ochrony i zarządzania mające na celu zapewnienie długoterminowej ochrony i zrównoważonego użytkowania zasobów rybnych objętych tą konwencją. Takie środki mogą stać się wiążące dla Unii.
- (3) Decyzją Rady 2005/938/WE ⁽³⁾ Unia zatwierdziła Porozumienie w sprawie Międzynarodowego programu ochrony delfinów (zwane dalej „porozumieniem AIDCP”) ⁽⁴⁾, którym ustanowiono posiedzenie stron AIDCP. Zgodnie z art. XIV konwencji z Antigui IATTC ma odgrywać istotną rolę w koordynowaniu realizacji porozumienia AIDCP i wdrażaniu środków, które zostaną przyjęte w ramach porozumienia AIDCP. IATTC zapewnia obsługę sekretariatu w ramach porozumienia AIDCP.
- (4) Posiedzenie stron AIDCP jest organem ustanowionym na mocy porozumienia AIDCP, aby przypadkową śmiertelność delfinów podczas połowów tuńczyka za pomocą okrężnic na obszarze objętym konwencją z Antigui stopniowo zmniejszyć do poziomu zbliżonego do zera. Posiedzenie stron AIDCP przyjmuje decyzje w celu zapewnienia długoterminowego zrównoważenia biologicznych zasobów morskich w związku z połowami tuńczyka za pomocą okrężnic na obszarze objętym konwencją z Antigui. Takie środki mogą stać się wiążące dla Unii.
- (5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽⁵⁾ stanowi, że Unia musi zapewnić, by działalność w zakresie połowów i akwakultury była zrównoważona środowiskowo w perspektywie długoterminowej oraz zarządzana w sposób spójny z celami w zakresie osiągnięcia korzyści ekonomicznych, społecznych i w dziedzinie zatrudnienia oraz przyczyniania się do dostępności dostaw żywności. Rozporządzenie stanowi również, że Unia ma stosować podejście ostrożnościowe do zarządzania rybołówstwem i dążyć do zapewnienia, by eksploatacja biologicznych zasobów morza umożliwiała odbudowę populacji poławianych gatunków i utrzymywanie ich powyżej poziomów pozwalających uzyskać maksymalny podtrzymywalny połów. Rozporządzenie stanowi także, że Unia ma stosować środki zarządzania i ochrony oparte na najlepszych dostępnych opiniach naukowych, wspierać rozwój doradztwa naukowego i wiedzy, stopniowo eliminować odrzuty, propagować metody połowów, które przyczyniają się do bardziej selektywnych połowów, oraz eliminować i ograniczać w miarę możliwości przypadkowe połowy, dążyć do prowadzenia połowów o niskim stopniu oddziaływania na ekosystem morski i zasoby rybne. Ponadto rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 wyraźnie stanowi, że te cele i zasady mają być stosowane przez Unię w ramach zewnętrznych stosunków w zakresie rybołówstwa.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2006/539/WE z dnia 22 maja 2006 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji na rzecz wzmocnienia Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego ustanowionej Konwencją pomiędzy Stanami Zjednoczonymi Ameryki a Republiką Kostaryki z 1949 r. (Dz.U. L 224 z 16.8.2006, s. 22).

⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 16.8.2006, s. 24.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2005/938/WE z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie zatwierdzenia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Porozumienia w sprawie Międzynarodowego programu ochrony delfinów (Dz.U. L 348 z 30.12.2005, s. 26).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 348 z 30.12.2005, s. 28.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

- (6) Zgodnie ze wspólnym komunikatem Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej, zatytułowanym „Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów” oraz konkluzjami Rady na temat tego wspólnego komunikatu propagowanie środków na rzecz wsparcia i zwiększenia skuteczności regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO) i, w stosownych przypadkach, środków usprawniających zarządzanie nimi jest kluczowe dla działań Unii na tych forach.
- (7) Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, do Rady, do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i do Komitetu Regionów zatytułowany „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym” odnosi się do konkretnych środków mających na celu ograniczenie zanieczyszczenia mórz tworzywami sztucznymi, jak również gubienia lub porzucania narzędzi połowowych na morzu.
- (8) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniach IATTC i posiedzeniach stron AIDCP na lata 2019–2023, ponieważ środki IATTC w zakresie ochrony i egzekwowania oraz decyzje posiedzenia stron AIDCP będą wiążące dla Unii i mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie na rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 ⁽⁶⁾, (WE) nr 1224/2009 ⁽⁷⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403 ⁽⁸⁾.
- (9) Obecnie stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniach IATTC, jest określone w decyzji Rady z dnia 12 czerwca 2014 r. dotyczącej stanowiska, jakie ma być przyjęte w imieniu Unii na forum IATTC. Należy uchylić tą decyzję i zastąpić ją nową decyzją obejmującą lata 2019–2023.
- (10) W związku ze zmianami zachodzącymi w zasobach rybnych w obszarze objętym konwencją z Antigui oraz związaną z tym koniecznością ustalenia stanowiska unijnego, które uwzględniłoby te zmiany, w tym nowe informacje naukowe i inne istotne informacje przedstawione przed posiedzeniami IATTC oraz posiedzeniem stron AIDCP lub w ich trakcie, należy ustanowić procedury, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy między instytucjami Unii zawartą w art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, w celu corocznego doprecyzowania stanowiska Unii na lata 2019–2023,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniach Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC) oraz posiedzeniu stron Porozumienia w sprawie Międzynarodowego programu ochrony delfinów (AIDCP), jest określone w załączniku I.

Artykuł 2

Coroczne doprecyzowanie stanowiska Unii, jakie należy zająć na posiedzeniach IATTC i posiedzeniu stron AIDCP, odbywa się zgodnie z załącznikiem II.

Artykuł 3

Stanowisko Unii określone w załączniku I podlega ocenie i, w stosownych przypadkach, modyfikacji dokonywanej przez Radę na wniosek Komisji, najpóźniej do dnia corocznego posiedzenia IATTC w 2024 r.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 (Dz. U. L 286 z 29.10.2008, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz. U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie zrównoważonego zarządzania zewnętrznymi flotami rybackimi oraz uchylenia rozporządzenia Rady (WE) nr 1006/2008 (Dz. U. L 347 z 28.12.2017, s. 81).

Artykuł 4

Decyzja Rady z dnia 12 czerwca 2014 r. dotycząca stanowiska, jakie ma być przyjęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC) traci moc.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 maja 2019 r.

W imieniu Rady

P. DAEA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na forum Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego (IATTC) oraz na posiedzeniu stron Porozumienia w sprawie Międzynarodowego programu ochrony delfinów (AIDCP)

1. ZASADY

W ramach IATTC i posiedzenia stron AIDCP Unia:

- a) działa zgodnie z celami i zasadami realizowanymi przez Unię w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), w szczególności poprzez stosowanie zasady ostrożnego zarządzania zasobami oraz dzięki celom dotyczącym maksymalnego podtrzymywalnego połowu gatunków określonym w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, aby wspierać wdrażanie podejścia ekosystemowego do zarządzania rybołówstwem, unikać przypadkowych połowów i w jak największym stopniu je ograniczać, stopniowo eliminować odrzuty, a także aby zminimalizować wpływ działalności połowowej na ekosystemy morskie i ich siedliska, jak również aby poprzez promowanie opłacalnego ekonomicznie i konkurencyjnego unijnego rybołówstwa zapewniać odpowiedni standard życia osobom zależnym od działalności połowowej i uwzględniać interesy konsumentów;
- b) pracuje na rzecz odpowiedniego zaangażowania zainteresowanych stron w fazie przygotowywania środków IATTC oraz AIDCP i zapewnia, by środki przyjmowane w ramach IATTC i na posiedzeniu stron AIDCP były zgodne z – odpowiednio – konwencją z Antigui oraz porozumieniem AIDCP;
- c) zapewnia, by środki przyjmowane przez IATTC i posiedzenie stron AIDCP były zgodne z prawem międzynarodowym, a w szczególności z postanowieniami Konwencji Narodów Zjednoczonych z 1982 r. o prawie morza, porozumienia ONZ z 1995 r. w sprawie ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących i zarządzania nimi oraz porozumienia z 1993 r. o wspieraniu przestrzegania przez statki rybackie międzynarodowych środków ochrony i zarządzania na pełnym morzu, a także porozumienia Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa z 2009 r. o środkach stosowanych przez państwo portu, a także porozumienia Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa o środkach stosowanych przez państwo portu z 2009 r.;
- d) propaguje stanowiska spójne z najlepszymi praktykami regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO) w tym samym obszarze;
- e) dąży do spójności i osiągnięcia synergii z unijną polityką w ramach dwustronnych stosunków z państwami trzecimi w dziedzinie rybołówstwa oraz zapewnia spójność z innymi politykami, zwłaszcza w zakresie stosunków zewnętrznych, zatrudnienia, środowiska, handlu, rozwoju, badań naukowych i innowacyjności;
- f) zapewnia przestrzeganie międzynarodowych zobowiązań Unii;
- g) działa zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 19 marca 2012 r. dotyczącymi komunikatu Komisji w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾;
- h) dąży do stworzenia dla floty unijnej równych warunków na obszarze objętym konwencją IATTC, w oparciu o takie same zasady i normy jak w obowiązującym prawie Unii, oraz do promowania jednolitego stosowania tych zasad i norm;
- i) działa zgodnie z konkluzjami Rady ⁽²⁾ w sprawie wspólnego komunikatu Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej, zatytułowanego „Międzynarodowe zarządzanie oceanami – program działań na rzecz przyszłości oceanów” ⁽³⁾, propaguje środki na rzecz wsparcia i zwiększenia skuteczności IATTC i AIDCP oraz, w stosownych przypadkach, poprawy ich zarządzania i wyników (w szczególności w zakresie nauki, zgodności z przepisami, przejrzystości i podejmowania decyzji) jako wkład w zrównoważone zarządzanie oceanami we wszystkich jego aspektach;
- j) promuje koordynację między RFMO a regionalnymi konwencjami morskimi oraz współpracę z organizacjami światowymi, stosownie do przypadku, w ramach ich mandatów i w razie potrzeby;
- k) promuje koordynację i współpracę z innymi RFMO odpowiedzialnymi za połowy tuńczyka w kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, w szczególności poprzez reaktywację tzw. procesu z Kobe w ramach RFMO odpowiedzialnych za połowy tuńczyka, i rozszerzenie tego procesu na wszystkie RFMO.

⁽¹⁾ Dok. 7087/12 REV 1 ADD 1 COR 1.

⁽²⁾ Dok. 7348/1/17 REV 1 z 24.3.2017.

⁽³⁾ JOIN(2016) 49 final z 10.11.2016.

2. KIERUNKI DZIAŁANIA

W stosownych przypadkach Unia stara się wspierać podejmowanie przez IATTC oraz AIDCP działań, takich jak:

- a) środki ochrony i zarządzania w odniesieniu do zasobów rybnych w obszarze objętym konwencją z Antigui w oparciu o najlepszą dostępną wiedzę naukową, w tym środki dotyczące całkowitych dopuszczalnych połowów (TAC) i kwot lub nakładu połowowego w przypadku żywych zasobów morza podlegających regulacjom IATTC, co pozwoliłoby osiągnąć lub utrzymać produkcję na poziomie maksymalnego podtrzymywalnego połowu najpóźniej w 2020 r. W razie konieczności, do tych środków ochrony i zarządzania włącza się środki szczególne dotyczące stad dotkniętych przełowieniem, tak aby nakład połowowy utrzymany był na poziomie zgodnym z dostępnymi uprawnieniami do połowów;
- b) środki mające na celu zapobieganie nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymanie i eliminowanie na obszarze konwencji, w tym umieszczenie w wykazie statków NNN;
- c) środki mające na celu intensyfikację gromadzenia danych naukowych dotyczących zasobów rybnych i promowanie lepszej współpracy między sektorem i naukowcami;
- d) środki monitorowania, kontroli i nadzoru w obszarze objętym konwencją z Antigui, w tym przyjęcie środków stosowanych przez państwo portu (PSM) oraz wzmocnienie systemu monitorowania statków (VMS), w celu zapewnienia skuteczności kontroli i zgodności ze środkami przyjętymi w ramach IATTC;
- e) środki mające na celu zminimalizowanie negatywnego wpływu działalności połowowej na różnorodność biologiczną mórz oraz na ekosystemy morskie i ich siedliska, w tym: środki służące zmniejszeniu zanieczyszczenia morza i niedopuszczaniu do wyrzucania tworzyw sztucznych do morza oraz ograniczeniu wpływu tworzyw sztucznych obecnych w morzu na różnorodność biologiczną mórz i ekosystemy, środki ochrony wrażliwych ekosystemów morskich znajdujących się na obszarach objętych konwencją z Antigui i zgodne z rezolucjami ZO ONZ oraz środki, których celem jest zapobieżenie w jak największym stopniu przypadkowym połowom oraz ich ograniczenie, zwłaszcza w odniesieniu do wrażliwych gatunków morskich, jak również stopniowe wyeliminowanie odrzutów;
- f) środki zarządzania stosowaniem urządzeń do sztucznej koncentracji ryb (FAD), szczególnie poprzez usprawnienie gromadzenia danych, dokładne określenie liczby FAD i śledzenie i monitorowanie ich stosowania, środki służące zmniejszeniu wpływu na wrażliwe stada tuńczyka, złagodzeniu ich potencjalnych skutków dla gatunków docelowych i niedocelowych, jak również dla ekosystemu;
- g) środki służące zmniejszeniu wpływu porzuconych, zagubionych lub w inny sposób wyrzuconych do oceanu narzędzi połowowych oraz mające na celu ułatwienie identyfikacji i odzysku takich narzędzi oraz zmniejszenie ilości odpadów morskich;
- h) środki służące wzmocnieniu systemu monitorowania zgodności w organizacji i zapewnieniu skutecznych działań następczych w odniesieniu do działań podejmowanych przez państwa bandery w celu rozwiązywania problemów związanych z brakiem zgodności;
- i) środki mające na celu zakaz połowów służących jedynie do pozyskiwania płetw rekinów oraz ustanowienie wymogu wyładunku wszystkich rekinów ze wszystkimi płetwami naturalnie połączonymi z korpusem;
- j) wspólne strategie z innymi RFMO, w stosownych przypadkach, w szczególności z tymi, które są zaangażowane w zarządzanie rybołówstwem na tym samym obszarze;
- k) dodatkowe środki techniczne w oparciu o opinie organów i grup roboczych IATTC oraz posiedzenia stron AIDCP;
- l) stopniowe zmniejszenie przypadkowej śmiertelności delfinów podczas połowów tuńczyka za pomocą okrężnic do poziomu zbliżonego do zera oraz przeprowadzanie regularnych ocen populacji delfinów;
- m) zalecenia, w stosownych przypadkach oraz w zakresie dozwolonym w ramach odpowiednich dokumentów statutowych, wspierające wdrażanie Konwencji dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP);
- n) środki zapewniające efektywność organizacji, w tym prowadzenie systematycznych przeglądów wyników organizacji.

ZAŁĄCZNIK II

Coroczne doprecyzowanie stanowiska Unii na posiedzeniach Międzyamerykańskiej Komisji ds. Tuńczyka Tropikalnego oraz na posiedzeniu stron Porozumienia w sprawie Międzynarodowego programu ochrony delfinów

Przed każdym posiedzeniem IATTC i posiedzeniem stron AIDCP, kiedy organy te mają podjąć decyzje mające skutki prawne dla Unii, należy podjąć niezbędne kroki, aby stanowisko wyrażone w imieniu Unii uwzględniało najnowsze informacje naukowe i inne istotne informacje przekazane Komisji, zgodnie z zasadami i kierunkami działania określonymi w załączniku I.

W tym celu i w oparciu o te informacje Komisja przekazuje Radzie z odpowiednim wyprzedzeniem przed każdym posiedzeniem IATTC i posiedzeniem stron AIDCP pisemny dokument zawierający proponowane elementy określające stanowisko Unii do dyskusji i w celu zatwierdzenia szczegółów stanowiska, które ma być przedstawione w imieniu Unii.

Jeżeli podczas posiedzenia IATTC lub posiedzenia stron AIDCP nie będzie możliwe – również na miejscu – osiągnięcie porozumienia w sprawie uwzględnienia w stanowisku Unii nowych elementów, kwestię tę przekazuje się Radzie lub jej organom przygotowawczym.

DECYZJA RADY (UE) 2019/813**z dnia 17 maja 2019 r.****w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Międzynarodowej Rady Zbożowej w odniesieniu do przedłużenia obowiązywania Konwencji o handlu zbożem z 1995 r.**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja o handlu zbożem z 1995 r. (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię w drodze decyzji Rady 96/88/WE ⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 lipca 1995 r. Konwencja została zawarta na okres trzech lat.
- (2) Zgodnie z art. 33 konwencji Międzynarodowa Rada Zbożowa może każdorazowo przedłużyć obowiązywanie konwencji o kolejne okresy nieprzekraczające dwóch lat. Od czasu jej zawarcia obowiązywanie konwencji było regularnie przedłużane o kolejne dwa lata. Obowiązywanie konwencji przedłużono ostatnio w dniu 5 czerwca 2017 r. ⁽²⁾ decyzją Międzynarodowej Rady Zbożowej, do dnia 30 czerwca 2019 r.
- (3) Podczas 49. posiedzenia, które odbędzie się w dniu 10 czerwca 2019 r., Międzynarodowa Rada Zbożowa ma podjąć decyzję w sprawie przedłużenia obowiązywania konwencji na kolejny okres nieprzekraczający dwóch lat poczynawszy od dnia 1 lipca 2019 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii na 49. posiedzeniu Międzynarodowej Rady Zbożowej, ponieważ przedłużenie obowiązywania konwencji leży w interesie Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na 49. posiedzeniu Międzynarodowej Rady Zbożowej, polega na głosowaniu za przedłużeniem obowiązywania Konwencji o handlu zbożem z 1995 r. na kolejny okres nieprzekraczający dwóch lat poczynawszy od dnia 1 lipca 2019 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 maja 2019 r.

W imieniu Rady
E.O. TEODOROVICI
Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Rady 96/88/WE z dnia 19 grudnia 1995 r. w sprawie zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Konwencji o handlu zbożem oraz Konwencji o pomocy żywnościowej, stanowiących Międzynarodowe porozumienie w sprawie zboża z 1995 r. (Dz.U. L 21 z 27.1.1996, s. 47).

⁽²⁾ Informacja dotycząca przedłużenia obowiązywania Konwencji o handlu zbożem z 1995 r. (Dz.U. L 12 z 17.1.2018, s. 1).

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (UE) 2019/814**z dnia 17 maja 2019 r.****upoważniająca Włochy do stosowania na określonych obszarach geograficznych obniżonych stawek opodatkowania oleju gazowego oraz gazu płynnego używanych do celów grzewczych zgodnie z art. 19 dyrektywy 2003/96/WE**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 19 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 19 ust. 1 dyrektywy 2003/96/WE Włochy zostały upoważnione do stosowania na niektórych „szczególnie upośledzonych obszarach geograficznych” obniżonych stawek podatku akcyzowego na olej gazowy oraz gaz płynny używane do celów grzewczych. Ostatnie pozwolenie zostało udzielone do dnia 31 grudnia 2018 r. decyzją wykonawczą Rady 2014/695/UE ⁽²⁾.
- (2) Pismem z dnia 31 października 2018 r. władze włoskie wystąpiły z wnioskiem o zezwolenie na stosowanie na niektórych szczególnie upośledzonych obszarach geograficznych obniżonych stawek opodatkowania oleju gazowego i LPG używanych do celów grzewczych w drodze przedłużenia praktyki stosowanej na niektórych obszarach zgodnie z decyzją 2014/695/UE, przed wygaśnięciem tej decyzji. Władze włoskie wystąpiły z wnioskiem o zezwolenie obejmujące okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2024 r. W dniu 14 grudnia 2018 r. władze włoskie przedstawiły dodatkowe informacje i wyjaśnienia.
- (3) Włochy mają niezwykle zróżnicowane terytorium, gdzie warunki klimatyczne i geograficzne są bardzo zmienne. Z uwagi na charakterystykę swojego terytorium Włochy wprowadziły obniżone stawki opodatkowania oleju gazowego oraz LPG w celu częściowej kompensacji nieproporcjonalnie wysokich kosztów ogrzewania ponoszonych przez mieszkańców niektórych obszarów geograficznych.
- (4) Zróżnicowanie stawek podatkowych opiera się na obiektywnych kryteriach i ma na celu zapewnienie ludności na kwalifikujących się obszarach stopy życia porównywalnej do tej, jaką ma pozostała część ludności Włoch, za pomocą obniżenia nieproporcjonalnie wysokich kosztów ogrzewania wynikających z trudnych warunków klimatycznych lub trudności w zaopatrzeniu w paliwo w porównaniu z pozostałą częścią kraju.
- (5) Obniżone stawki opodatkowania mają zastosowanie na obszarach geograficznych spełniających jedno z następujących kryteriów: a) najtrudniejsze warunki klimatyczne na terytorium Włoch, tj. gmin położonych na terenie strefy F zgodnie z dekretem prezydenckim nr 412 z 26 sierpnia 1993 r. ⁽³⁾, b) trudne warunki klimatyczne połączone z trudnościami w zaopatrzeniu w paliwo, tj. gminy położone w strefie E zgodnie z dekretem prezydenckim nr 412 z 26 sierpnia 1993 r.; oraz c) izolacja geograficzna w połączeniu z trudnym i kosztownym zaopatrzeniem w paliwo, tj. Sycylia oraz małe wyspy. Obniżone stawki opodatkowania powinny być stosowane tylko do czasu zakończenia budowy sieci przesyłowej gazu ziemnego na terenie przedmiotowych gmin.
- (6) Komisja dokonała przeglądu środka, którego dotyczy wniosek, i uznała, że nie narusza on zasad konkurencji ani nie ogranicza funkcjonowania rynku wewnętrznego; nie uznała go też za niezgodny z polityką Unii w dziedzinach ochrony środowiska, energii i transportu. Zarówno w przypadku oleju gazowego, jak i LPG obniżona stawka podatkowa pozostałaby wyższa niż minimalne poziomy opodatkowania UE określone w dyrektywie 2003/96/WE i jedynie częściowo zmniejszałaby dodatkowe koszty ogrzewania ponoszone na odnośnych obszarach geograficznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2014/695/UE z dnia 29 września 2014 r. upoważniająca Włochy do stosowania na określonych obszarach geograficznych obniżonych stawek opodatkowania oleju gazowego oraz LPG używanych do celów grzewczych zgodnie z art. 19 dyrektywy 2003/96/WE (Dz.U. L 291 z 7.10.2014, s. 16).

⁽³⁾ W dekreście prezydenckim nr 412 z 26 sierpnia 1993 r. podzielono terytorium Włoch na sześć stref klimatycznych (od A do F). Klasyfikacja ta oparta jest na jednostce „stopniodni”, które odzwierciedlają ilość dni w roku, w których temperatura zewnętrzna odbiega od optymalnego poziomu 20 °C, co powoduje konieczność ogrzewania.

- (7) Należy zatem upoważnić Włochy, na mocy art. 19 ust. 2 dyrektywy 2003/96/WE, do stosowania na określonych obszarach geograficznych obniżonych stawek opodatkowania oleju gazowego i gazu płynnego używanych do celów grzewczych do dnia 31 grudnia 2024 r. Zgodnie z tym przepisem każde upoważnienie przyznawane na podstawie tego artykułu musi być ściśle ograniczone w czasie.
- (8) Aby dać odnośnym regionom geograficznym wystarczający poziom pewności, upoważnienie należy przyznać na okres sześciu lat. Jednakże aby nie naruszać przyszłych ogólnych zmian obowiązujących ram prawnych, należy zagwarantować, że jeżeli Rada, stanowiąc na podstawie art. 113 Traktatu, wprowadzi zmieniony powszechny system opodatkowania produktów energetycznych, do którego niniejsze upoważnienie nie będzie dostosowane, niniejsza decyzja wygaśnie w dniu rozpoczęcia stosowania tego zmienionego systemu.
- (9) W celu zapewnienia stosowania środka w sposób nieprzerwany w odniesieniu do zezwolenia na stosowanie obniżonych stawek podatku akcyzowego, udzielonego decyzją 2014/695/UE, które wygasło w dniu 31 grudnia 2018 r., właściwe byłoby stosowanie niniejszej decyzji od dnia 1 stycznia 2019 r.
- (10) Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla stosowania unijnych przepisów dotyczących pomocy państwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Upoważnia się Włochy do stosowania obniżonych stawek opodatkowania oleju gazowego i LPG używanych do celów grzewczych na następujących obszarach geograficznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji:
- a) gminy znajdujące się w strefie F zgodnie z dekretem prezydenckim nr 412 z dnia 26 sierpnia 1993 r.;
 - b) gminy znajdujące się w strefie E zgodnie z dekretem prezydenckim nr 412 z dnia 26 sierpnia 1993 r.;
 - c) gminy Sardynii i małych wysp, tj. wszystkie włoskie wyspy z wyjątkiem Sycylii.
2. W celu uniknięcia nadmiernej kompensacji obniżka nie może wykroczyć poza dodatkowe koszty ogrzewania na danych obszarach. W przypadku obszarów objętych ust. 1 lit. c), ulga podatkowa nie może pociągać za sobą obniżki cen poniżej ceny tego samego paliwa we Włoszech kontynentalnych.
3. Obniżona stawka musi być zgodna z wymogami określonymi w dyrektywie Rady 2003/96/WE, a w szczególności z minimalnymi poziomami stawek opodatkowania określonymi w art. 9 tej dyrektywy.

Artykuł 2

Obszary geograficzne, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. b) i c), kwalifikują się do ulgi podatkowej, jeżeli w przedmiotowej gminie nie ma dostępnej sieci przesyłowej gazu ziemnego.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja obowiązuje od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2024 r.

Jednakże w przypadku gdy Rada, stanowiąc na podstawie art. 113 Traktatu, wprowadzi zmieniony powszechny system opodatkowania produktów energetycznych, do którego upoważnienie przyznane w art. 1 niniejszej decyzji nie będzie dostosowane, niniejsza decyzja wygasa w dniu rozpoczęcia stosowania tego zmienionego systemu.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 maja 2019 r.

W imieniu Rady
E.O. TEODOROVICI
Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL